

ЗИМНА ПРИКАЗКА

Вънъ е зимна нощъ приспала
кротко цѣлата земя.

Бѣла черга е разтлана
вредъ по кѣщи и поля.

Като кротки детски взори
мигатъ свѣтлитъ звезди, —
Дѣдо Господъ сякашъ горе
надъ земята сънна бди.

Въвъ крайселска малка хижа
салъ кандилцето свѣтлей,
а уморена отъ грижи
майка съ гласъ плачевенъ пѣй.

Надъ раздриплена постеля
охка болното дете;
а надъ него съсъ кжделя
тжжна — майката преде.

— Мили сине, Богъ надъ нази
денонощно будно бди;
денонощно той ни пази
отъ неволи и беди.

Той добритъ не забравя,
и на тебе, сине мой,
ще изпрати крепко здраве.
Милостивъ е, сине Той!

Презъ стѣклото то съглежда
тамъ звездичката трепти,
гледа въ нея и нарежда:
„Дѣдо Господи, прости . . .“

А вретеното край него
чудна приказка реди.
Сънь отъ детски взори бѣга.
Майчинъ погледъ морень бди . . .

Григоръ Угаровъ

САМОЛЮБИВО ДЕТЕ

Файтонътъ летѣше по глад-
кото, равно шосе. Раданчо, май-
ка му и вуйчо му Ваню пжту-
ваха за с. Златаново. Раданчо-
ва мама бѣше получила теле-
грама, че мжжътъ ѝ, който
бѣше кметъ въ с. Златаново,
се разболѣлъ.

Майката бѣше тжжна и мъл-
чалива. Студенъ вѣтъръ сви-
рѣше край файтона и жулѣше

пжтниците.

— Мамо, топло ли ти е тамъ?
— запита Раданчо.

— Да, мило дете.

— Не те ли засѣга вѣтърътъ
силно?

— Не, тукъ съмъ на скри-
тичко, мое момченце. Ти не се
грижи, мило. . .

— Ами. . . не ти ли е тѣсно
тамъ, мамичко?